

## Por, compromís, acció i esperança

*D'esperar que les coses canviïn per qüestió de l'atzar o d'inèrcies se'n podria dir esperança.*



No obstant, l'esperança es basa en què encara podem fer alguna cosa perquè s'esdevingui el canvi volgut o desitjat. Cal, però, comprometre's i passar a l'acció. Estem en emergència climàtica, abans se'n deia canvi climàtic, i als inicis efecte hivernacle. Hem passat d'anomenar un fenomen físic a adonar-nos que el clima podrà canviar i que ens afectarà d'alguna manera. Parlem d'emergència quan es demanen actuacions immediates si volem evitar mals majors. Comencem a percebre amenaces greus per a la humanitat i per a nosaltres com a individus. Comencem a encendre l'alarma de la por.

La por és el motor de moltes accions i compromisos. Les raons de la por o angoixa ambiental són diverses. L'emergència climàtica amaga la incertesa de no saber quines conseqüències tindrà. Com seran els canvis meteorològics? I la biodiversitat? És prou el que fem per no tenir danys irreversibles? Estem fent les accions de manera correcta, al ritme que caldria? Tindrem la mateixa dieta d'aquí a deu anys? Tindrem prou aigua? Mantindrem l'habitatge actual? El

compromís i l'acció pot estar motivat per altres raons, però sovint la por és una emoció molt més poderosa. Quan vegem la magnitud del problema és quan canviarem els nostres hàbits de consum, els nostres comportaments adoptaran estils de vida molt més sostenibles. Prendrem part en campanyes ambientals, anirem a manifestacions, signarem campanyes i ens implicarem, fins i tot, políticament. O recercarem, en les nostres feines, alternatives més innovadores i respectuoses amb l'entorn.

És el triangle emoció, pensament acció. Una emoció negativa ens porta cap l'esperança. La por impulsa els nostres pensaments a buscar una solució per no tenir por. Modificant la nostra percepció de les coses o les decisions que prenem. I els pensaments ens porten a l'acció o a la protecció. A la vegada, les accions reforcen o debiliten les emocions, però el que és segur és que ens haurien de portar a ser més optimistes i esperançats. El compromís és el que ens fa compartir emocions i accions amb altres membres de la comunitat. Compartim emocions (pors i alegries) per aconseguir canvis comunitaris, en darrer terme per viure en lloc de sobreviure. Com deia el gran pedagog Paulo Freire, "no hi ha canvi sense somni, com no hi ha somni sense esperança". I l'esperança ens guiarà a viure millor, a viure amb més harmonia amb la natura i amb nosaltres mateixos.